

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **Eurospol - Trading, společnost s ručením omezeným**, se sídlem Revoluční 65, Dvůr Králové nad Labem, zast. JUDr. Šárkou Veskovou, advokátkou se sídlem Brněnská 300/31, Hradec Králové, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2014, čj. 44601/2014-900000-304.3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 3. 2016, čj. 31 Af 1/2015-59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně v červnu 2012 do České republiky dovezla několik typů obdobných minerálních olejů, které pořídila v Belgii. Měla přitom za to, že jí dovážené zboží nepodléhá spotřební dani. Jelikož se Celnímu úřadu pro Královéhradecký kraj (dále jen „celní úřad“) nepodařilo odstranit pochybnosti o výši daňové povinnosti, za použití pomůcek platebním výměrem ze dne 14. 2. 2013 vyměřil žalobkyni spotřební daň

z minerálních olejů za období červenec 2012 ve výši 28 615 Kč. Žalobkyně se proti platebnímu výměru odvolala. Na základě dodatečného dokazování žalovaný napadený platební výměr změnil; spotřební daň z minerálních olejů vyměřil ve výši 28 953 Kč.

[2] Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou, kterou krajský soud výše označeným rozsudkem zamítl.

II. Stručné shrnutí argumentů kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Celní orgány údajně nesprávně určily skutečné použití dovezených minerálních olejů. Krajský soud se omezil na konstatování správnosti napadeného rozhodnutí, věc sám nehodnotil a jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Stěžovatelka má za to, že postupem celních orgánů a krajského soudu byly porušeny zásady daňového řízení a bylo rovněž zasaženo do jejích ústavních práv. Nesprávně totiž vyložily zákon č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních. K zdanění sporných olejů celní orgány nesprávně použily § 45 odst. 7 zákona o spotřebních daních. Stěžovatelka se domáhá systematického výkladu jednotlivých odstavců § 45 zákona o spotřebních daních. Dovozuje, že odst. 7 míří pouze na zboží, které nebylo možné dle předcházejících odstavců § 45 zařadit. Skutečný účel využití dovezených minerálních olejů se neshoduje s účely vyžadovanými § 45 odst. 7. Je sice pravda, že výrobce tyto oleje deklaroval jako aditiva, nicméně stěžovatelka je mohla použít i jinak. Stěžovatelka je nepořídila za účelem přidávání do pohonných hmot. Dále je prodává, nikoliv však za tímto účelem. Neprodává je ani koncovým zákazníkům, ale obchodním partnerům. Správní orgán nemohl sám určit, k jakému účelu byly minerální oleje pořízeny. Podstatné je to, za jakým účelem stěžovatelka zboží do České republiky dovezla.

[4] Dovezené minerální oleje dle stěžovatelky podléhají režimu podle § 45 odst. 3 písm. i) ve spojení s § 45 odst. 4 zákona o spotřebních daních. Povinnost daň přiznat a zaplatit vzniká pouze tehdy, jsou-li oleje určeny k použití, nabízeny k prodeji nebo používány pro pohon motorů, pro výrobu tepla nebo pro výrobu směsí uvedených v § 45 odst. 2 téhož zákona. Sporné minerální oleje stěžovatelka pořídila za účelem dalšího prodeje, nicméně má za to, že v jejím případě nedošlo ani k naplnění podmínek § 45 odst. 4 zákona o spotřebních daních. Proto ji prý nevznikla povinnost daň přiznat a zaplatit, ani hradit její zajištění dle § 29 zákona o spotřebních daních.

[5] Žalovaný s kasační stížností nesouhlasí. Stěžovatelka se dle něj snaží vyhnout placení spotřební daně vytvářením nejednoznačností v jinak jasném a určitém zákoně. Stěžovatelka se brání tvrzením, že minerální oleje používá pouze pro další prodej a neví, jak budou skutečně použity. Zákon o spotřebních daních však pracuje pouze s účelem použití v technickém slova smyslu, tj. do jakého zařízení, resp. k jaké činnosti je výrobek určen. Technický účel využití sporných olejů určil jejich výrobce, belgická společnost Wynn's, a to jako přísadu nebo plnivo. I sama stěžovatelka takto jejich technický účel deklarovala. Z pohledu celních orgánů je nepřijatelné, aby stěžovatelka na svých internetových stránkách sporné oleje nabízela jako přísady a aditiva do minerálních olejů a v řízení o vlastní daňové povinnosti pak tvrdila, že neví, k čemu jsou tyto oleje určeny, resp., že je používá pouze k dalšímu prodeji. Žalovaný dále upozorňuje, že pokud výrobce

pokračování

označí zboží kódem kombinované nomenklatury (dále jen „KN“), není to pro vlastní celní nebo daňové řízení závazné. Nelze tak předurčit konečné zařazení zboží podle zákona o spotřebních daních. Pokud jde o použití § 29 zákona o spotřebních daních, to určuje okamžik vzniku povinnosti daň přiznat a zaplatit. Stěžovatelka nedodržela postup podle § 29 odst. 1, a proto jí podle odst. 3 téhož ustanovení vnikla povinnost podat daňové přiznání a daň zaplatit den následující po dni přijetí zboží.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu. Soud nejprve posoudil otázku určení účelu použití dováženého zboží (III.A.), pak se zabýval výkladem § 45 odst. 7 zákona o spotřebních daních (III.B.) a nakonec posoudil ostatní námitky kasační stížnosti (III.C.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka přípis ze dne 20. 7. 2012 a 20. 8. 2012 celnímu úřadu sdělila, že dovážené zboží není předmětem spotřební daně, a proto ji nevznikne při uvedení tohoto zboží do volného daňového oběhu povinnost daň přiznat a zaplatit. Výslovně uvedla, že dovezené minerální oleje dále prodá obchodním partnerům, a také to, že nepodléhá dani podle § 45 odst. 7 zákona o spotřebních daních. Výzvou ze dne 17. 10. 2012 celní úřad stěžovatelku vyzval k podání daňového tvrzení ke spotřební dani z minerálních olejů za období červenec 2012. Stěžovatelka dne 2. 11. 2012 podala daňové přiznání, v němž uvedla nulovou daň. Dne 7. 11. 2012 celní úřad zahájil postup k odstranění pochybností o správnosti tohoto daňového přiznání. Stěžovatelka přípisem ze dne 27. 11. 2012 požádala o prodloužení lhůty k vyjádření se k vylíčeným pochybnostem a předložila kopii faktury k zrealizované obchodní transakci mezi ní a belgickou společností WYNN'S Belgium bvba. Celní úřad pak dne 21. 1. 2013 stěžovatelku vyrozuměl o vyměření daně podle pomůcek. Stěžovatelka následně přípisem ze dne 30. 1. 2013 na toto vyrozumění celního úřadu reagovala mj. návrhem na pokračování v dokazování; též předložila faktury na prodej sporných minerálních olejů. Dne 14. 2. 2013 celní úřad vydal úřední záznam, v němž mj. uvedl, že sporné zboží podléhalo spotřební dani z minerálních olejů i dle zjištění daňové kontroly, která byla u stěžovatelky provedena od 30. 5. 2011 do 23. 3. 2012. Celní úřad pak téhož dne vydal za použití pomůcek napadený platební výměr. Žalovaný pak během odvolacího řízení nařídil ústní jednání (dne 17. 7. 2013), během něhož zástupkyně stěžovatelky mj. uvedla, že zboží pořídila jako minerální oleje spadající pod KN 3811 9000, dále také, že tyto oleje jsou předmětem spotřební daně podle § 45 odst. 3 zákona o spotřebních daních, a že jej stěžovatelka pořídila za účelem dalšího prodeje jejím obchodním partnerům. Stěžovatelka nesledovala a nezjišťovala, k čemu dalšímu jsou dále tyto oleje využívány. Přípisem ze dne 30. 7. 2013 stěžovatelka přiložila soupis dokladů o prodeji sporného zboží obchodním partnerům.

[9] Mezi účastníky není sporné, že dovezené minerální oleje spadají pod kód KN 3811. Prou se o to, kdo má pravomoc určit účel jejich použití a o to, zda a podle jakého ustanovení tyto oleje podléhají spotřební dani.

[10] Nejvyšší správní soud předně nesouhlasí s výtkou stěžovatelky, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný. Odůvodnění rozsudku krajského soudu je vystavěno na jasném, srozumitelném a uceleném argumentačním systému, z něhož rozumně plynou konkrétní právní závěry [viz nález ÚS ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), věc *M. CAMBELL & SONS LIMITED*, bod 68; srov. též rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014-43, věc *To & Mi Vdf.*, bod 41; a další]. Krajskému soudu přitom nelze vyčítat, že při vypořádávání žalobních bodů za své převzal závěry žalovaného. Ostatně i z judikatury zdejšího soudu plyne, že tak učinit mohl (viz např. rozsudek ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS; nebo ze dne 3. 2. 2016, čj. 3 As 86/2014-49).

[11] V poměrně obsáhlé kasační stížnosti stěžovatelka polemizuje s tím, že jí celní orgány ve smyslu § 45 odst. 7 zákona o spotřebních daních vyměřily spotřební daň z minerálních olejů a s tím, že krajský soud v napadeném rozsudku potvrdil jejich závěry. Ani Nejvyšší správní soud však neshledal stěžovatelčiny výtky důvodnými. Ve shodě s žalovaným má totiž za to, že se stěžovatelka účelově zamýšlela vyhnout placení spotřební daně, přičemž zavádějícím způsobem vykládala pravidla obsažená v § 45 zákona o spotřebních daních.

III.A. *Určování účelu využití dováženého zboží*

[12] První otázkou tohoto sporu je to, kdo může *určit* účel využití dovezených minerálních olejů předběžně zařazených do KN 3811, tj. zda účel využití zboží určuje výrobce, stěžovatelka, která zboží s určitým záměrem pořídila, nebo správce daně (celní úřad).

[13] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí následující.

[14] Za prvotní vodítko celního zařazení zboží je zcela jistě třeba považovat instrukci výrobce, pod kterou celní kategorii výrobků zboží spadá, je-li taková informace v celním řízení zjištěna (např. v průvodním dokladu zboží, nebo označení na přiložené faktuře). Jak ostatně tvrdí i žalovaný, tato instrukce nemůže pro celní úřady být závazná, ale spíše inspirativní. Výrobcům nelze dát neomezenou a nekontrolovanou pravomoc volby celního zařazení jednotlivých surovin, či zboží, neboť eventuálním zneužitím tohoto oprávnění by snadno mohlo dojít k ohrožení fiskálních zájmů státu na výběru daní.

[15] Stěžovatelka má jistě pravdu, že jako dovozce zboží ze zahraničí má též právo vymezit účel použití dovezeného zboží. Její tvrzení a vyjádření není třeba v celním řízení zlehčovat, naopak je s nimi třeba zacházet jako s informacemi podstatnými pro zjištění skutkového stavu věci (§ 8 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád). Dovozce zboží tedy může, za předpokladu, že dostatečným způsobem osvědčí určitý účel využití konkrétního zboží, dosáhnout i jiného, než obvyklého celního zařazení zboží. Pokud je plátcem spotřební daně osoba, která výrobky osvobozené od daně použila pro jiné než předpisem vymezené

pokračování

účely [§ 4 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o spotřebních daních], zcela jistě je též možné, aby stěžovatelka v celním řízení dosáhla jiného než běžného celního zařazení dováženého zboží, prokáže-li, že bude technicky využito pro jiný specifický účel.

[16] Zdejší soud má nicméně za to, že při určení celního zařazení má vůdčí úlohu a poslední slovo právě celní úřad, který pro správné určení výše daňové povinnosti zejména za pomoci *dokazování* zjišťuje účel použití dovezeného zboží (§ 1 odst. 2 daňového řádu). Celní úřad dokonce může o skutečném účelu použití zboží rozhodnout i dodatečně, neboť deklarované zboží mohl dovozce použít k jiným účelům, než původně tvrdil (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2012, čj. 2 Afs 60/2010-99, věc *KM-PRONA*). Pro tento závěr při zjišťování účelu použití zboží ostatně svědčí i současné znění § 13c písm. a) zákona o spotřebních daních, dle něhož celní úřad zruší povolení k přijímání a užívání vybraných výrobků osvobozených od daně, pokud byl vybraný výrobek osvobozený od daně použit na jiný účel, než který byl v tomto povolení uveden, a uživatel ve stanovené lhůtě daň nezaplatil.

[17] V projednávaném případě bylo na stěžovatelce, aby v rámci dokazování uvedla konkrétní údaje o následném použití dovezených olejů. Měla zejména vyvrátit pochybnosti celního úřadu o tom, že tyto výrobky nevyužije v souladu s účelem, pro který je určil jejich výrobce (k otázce důkazního břemene v daňovém řízení srov. např. rozsudky NSS ze dne 12. 4. 2006, čj. 5 Afs 40/2005-72, a ze dne 8. 11. 2007, čj. 5 Afs 172/2006-115). Jelikož tak stěžovatelka neučinila, celní úřad jí pro neunesení důkazního břemene mohl spotřební daň vyměřit. Přitom nelze považovat za rozhodné to, že stěžovatelka sporné zboží pouze dál prodávala obchodním partnerům, aniž by věděla, k čemu budou speciální minerální oleje využity. To, že by stěžovatelka neznala faktický účel použití těchto olejů, je krajně nepravděpodobné, neboť sama na svých internetových stránkách tyto oleje jako aditiva do jiných minerálních olejů nabízela. Ostatně i v podáních krajskému soudu a Nejvyššímu správnímu soudu sporné oleje identifikovala jako aditiva.

[18] Námitky stěžovatelky zpochybňující zjištění účelu použití dovezených olejů, resp. polemizující s nedostatečným zjištěním skutkového stavu věci, jsou tudíž nedůvodné.

III.B. *Specialita § 45 odst. 7 zákona o spotřebních daních*

[19] Navazující právní otázkou je pak to, zda a podle jakého ustanovení podléhají sporné oleje běžně zařazované pod KN 3811 spotřební dani.

[20] Podle nařízení Komise (EU) č. 1006/2011, kterým se s účinností od 1. 1. 2012 mění příloha I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87, o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, patří pod položku KN 3811 *antidetonační přípravky (proti klepání motoru), oxidační inhibitory, pryskyřičné inhibitory, zlepšovače viskozity, antikorozní přípravky a jiná připravená aditiva pro minerální oleje (včetně benzínu) nebo pro jiné kapaliny používané pro stejné účely jako minerální oleje*.

[21] Dle § 45 odst. 3 písm. i) zákona o spotřební dani *předmětem daně jsou minerální oleje uvedené pod kódy nomenklatury 3811*. Podle odst. 4 platí, že *u minerálních olejů podle*

odstavce 3 vznikne při uvedení do volného daňového oběhu povinnost daň přiznat a zaplatit pouze tehdy, jsou-li určeny k použití, nabízeny k prodeji nebo používány pro pohon motorů, pro výrobu tepla nebo pro výrobu směsí uvedených v odstavci 2. Dle odst. 7 jsou předmětem daně také výrobky určené k použití, nabízené k prodeji nebo používané jako přísada nebo plnidlo (aditiv) do minerálních olejů určených k použití, nabízených k prodeji nebo používaných pro pohon motorů s výjimkou výrobků, které absorbují vodu z minerálních olejů v nádržích a palivových systémech.

[22] Zákon o spotřebních daních v § 45 podrobně definuje skupiny výrobků, které se pro účely tohoto zákona považují za minerální oleje, a které jsou předmětem daně z minerálních olejů. Ve většině případů § 45 předpokládá, že minerální oleje jsou předmětem daně bez ohledu na účel jejich použití (odst. 1 až odst. 3). Na rozdíl od skupin zboží, které se stává předmětem daně, pouze pokud budou použité v souladu se zákonem definovaným účelem (§ 45 odst. 3 písm. a), g) a k)], se pro tento případ sporné minerální oleje zařazené pod KN 3811 staly předmětem daně *bez ohledu na účel jejich použití* [dle § 45 odst. 3 písm. i) zákona o spotřebních daních].

[23] Ustanovení § 45 odst. 4 však u takových výrobků, které jsou dle odst. 3 předmětem daně, omezuje povinnost daň přiznat a zaplatit, a to mj. pokud jsou tyto *minerální oleje určeny k použití, nabízeny k prodeji nebo používány pro pohon motorů*. Z provedeného dokazování lze dovodit, že sporné oleje neslouží *přímo* pro pohon motorů, nebo že by k takovému technickému účelu byly alespoň nabízeny k prodeji. Naproti tomu tyto oleje měly být pouze přidávány do minerálních olejů určených pro pohon motorů, a to nikoliv pro zlepšení funkce pohonných hmot, ale, jak tvrdí stěžovatelka, za účelem „*pročistění ventilů, odstranění koroze motoru apod.*“. Proto nemohla na základě § 45 odst. 3 písm. i) ve spojení s § 45 odst. 4 vzniknout povinnost přiznat a zaplatit daň.

[24] Vzhledem ke skutečnostem zjištěným dokazováním v průběhu daňového řízení (zejména dedikace sporných olejů jejich výrobcem; ale také nesporné tvrzení stěžovatelky a celních orgánů o jejich běžném účelu) bylo nutné stěžovatelkou dovezené minerální oleje považovat za aditiva. Proto je celní orgány správně zařadily podle § 45 odst. 7 zákona o spotřebních daních, dle něhož jsou předmětem daně *také výrobky určené k použití, nabízené k prodeji nebo používané jako přísada nebo plnidlo (aditiv) do minerálních olejů [...] používaných pro pohon motorů*. Ustanovení § 45 odst. 7 totiž považuje za předmět daně mj. minerální oleje, k nimž povinnost přiznat a zaplatit spotřební daň pro výjimky stanovené v § 45 odst. 4 nevzniká. Avšak i pokud by k některému z minerálních olejů podle § 45 odst. 3 povinnost přiznat a zaplatit daň dle § 45 odst. 4 vznikla, může být takový olej považován za aditivum dle odst. 7. Vždy záleží na technickém účelu použití zboží. Zařazení minerálních olejů, které jsou aditiva do jiných minerálních olejů, totiž nejlépe odpovídá právě § 45 odst. 7 zákona o spotřebních daních. Hlavně pro jeho adresné zaměření na aditiva minerálních olejů je toto ustanovení třeba považovat za *speciální* ve vztahu k úpravě § 45 odst. 3 písm. i) ve spojení s § 45 odst. 4 zákona o spotřebních daních.

[25] Celní orgány neporušily ani zásadu *in dubio mitius*. Jednotlivé odstavce obsažené v § 45 zákona o spotřebních daních totiž jednotlivě ani ve svém souhrnu nevyvolávají žádné pochybnosti o jejich obsahu. Ve smyslu výše uvedeného neexistuje mezi dotčenými ustanoveními žádná konkurence, rozpor, či mezera, ale vztah obecnosti a speciality. K

pokračování

aplikaci těchto ustanovení nebylo třeba ani složité interpretace, neboť žádné pochybnosti o jejich obsahu nevyvstaly. V projednávaném případě byla užitá jediná rozumná interpretace, která nepřipouští, aby jednotlivé odstavce cit. § 45 byly vykládány více způsoby. Návrh stěžovatelky, aby za pomoci systematického výkladu § 45 nebyla sporná aditiva do minerálních olejů považována za aditiva ve smyslu § 45 odst. 7, je ve světle výše uvedeného absurdní. Tato výkladová alternativa je zcela nepřesvědčivá; stěžovatelka za účelem vyhnout se placení spotřební daně jen a pouze fabuluje obsah dotčených norem. Proto nemůže být důvodná ani výtka, že v této věci nebyla šetřena podstata a smysl stěžovatelčiných práv.

[26] Spotřební daň ke sporným olejům byla tudíž správně stanovena dle § 45 odst. 7 zákona o spotřebních daních. Stěžovatelka nemohla tyto závěry správce daně vyvrátit ani obecnými tvrzeními o tom, že ona minerální oleje jako aditiva nevyužívá, ani předloženými fakturami o dalším prodeji zboží obchodním partnerům (viz bod [17] shora).

III.C. Ostatní námitky

[27] Stěžovatelka namítá, že na posouzení projednávaného sporu nedopadá § 29 zákona o spotřebních daních, zejména pak, že neměla povinnost hradit zajištění daně.

[28] Podle § 29 odst. 1 zákona o spotřebních daních *[p]rávnícká nebo fyzická osoba odebrající vybrané výrobky z jiného členského státu pro účely podnikání je povinna před odebráním těchto vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu v jiném členském státě se registrovat jako plátce daně a oznámit celnímu úřadu množství vybraných výrobků a poskytnout zajištění daně*. Podle odst. 2 tato osoba *poskytuje zajištění daně ve výši, kterou by byla povinna přiznat a zaplatit, pokud by vybrané výrobky byly uvedeny do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky*. Dle odst. 3 pak platí, že *[p]o odběru vybraných výrobků nebo po ukončení dopravy je právnícká nebo fyzická osoba uvedená v odstavci 1 povinna podat daňové přiznání a zaplatit daň*. Pokud právnícká nebo fyzická osoba nedodrží postup stanovený v odstavci 1, je povinna podat daňové přiznání a zaplatit daň následující pracovní den po přijetí výrobků.

[29] V tomto sporu stěžovatelka měla povinnost spotřební daň přiznat a zaplatit dle § 45 odst. 7 zákona o spotřebních daních (viz část III.B. shora). Proto nemůže být důvodná ani námitka, že se na nynější spor nevztahovaly povinnosti dle § 29 zákona o spotřebních daních.

[30] Ze správního spisu není dobře patrné, zda stěžovatelka splnila svou povinnost registrovat se jako plátce daně (tato skutečnost ovšem pro účely tohoto řízení není podstatná). Oznámením ze dne 20. 7. 2012 správně oznámila úmysl realizovat dodávku minerálních olejů z Belgie do České republiky, ke kterému přiložila proforma faktury, z nichž je zřejmé množství a typy dováženého zboží. Avšak nesplnila její třetí povinnost stanovenou § 29 odst. 1, a to poskytnout zajištění daně ve výši, kterou by byla povinna přiznat a zaplatit, pokud by minerální oleje uvedla do volného daňového oběhu v České republice. Stěžovatelka se totiž mylně domnívala, že nemá povinnost daň za dovezené minerální oleje přiznat a zaplatit a žádné zajištění daně tudíž neposkytla. Ke zhojení tohoto

nedostatku nevyužila ani § 29 odst. 3, tj. nepodala dodatečné daňové přiznání a nezaplatila daň pracovní den následující po přijetí výrobků.

[31] Stěžovatelka tedy v přesvědčení, že dovezené zboží nepodléhá spotřební dani z minerálních olejů, nejprve nesplnila její povinnost poskytnout zajištění daně (§ 29 odst. 1) a následně ani povinnost podat daňové přiznání a daň okamžitě zaplatit (§ 29 odst. 3 zákona o spotřebních daních).

[32] Ve zbytku jsou povšechné stížnostní námitky co do porušení zásad daňového řízení a práv chráněných Listinou základních práv a svobod nedůvodné. Vzhledem k jejich obecnosti nejsou s to zvrátit verdikt tohoto rozsudku (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 Afs 104/2004-54). Z výše uvedených závěrů vyplývá, že k žádnému nepřipustnému zásahu do stěžovatelčiných vlastnických práv, či jejího práva na spravedlivý proces nemohlo v tomto případě dojít.

[33] Nedůvodná je též námitka, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zaměnil zdaňovací období červenec 2012 za červen 2012. Stěžovatelka ani netvrdila, že by ji tato zjevná nesprávnost ve výroku napadeného rozhodnutí uvedla v omyl. Ačkoliv v napadeném rozhodnutí skutečně došlo k písařské chybě, žalovaný jí ve smyslu § 104 odst. 1 daňového řádu zhojil vydáním opravného rozhodnutí ze dne 13. 2. 2015. Bez toho, aby stěžovatelka konkrétně uvedla, jak ji tato vada zkrátila na právech, nelze předpokládat, že by zřejmá chyba v psaní mohla ovlivnit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[35] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému, náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2016

Zdeněk Kühn
předseda senátu